

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 182.

52de Møde.

Fre dagen den 12te April.

(Fortf.)

Wilfens: Naar man erindrer, at Pressefriheden er den politiske Friheds Hovedhjørnesteen, og naar man tillige lægger Mærke til at Lovudkastet, navnlig i dets oprindelige Form, saavel i Pressen som fra andre Sider, er blevet modtaget med megen Ugunst, saa er der vistnok den største Opfordring for enhver Rigsdagsmand til at underkaste Presselovudkastet den omhyggeligste Drøftelse, og for den Rigsdagsmand, der som jeg maa erkende hos den største Deel af sine Colleger en væsentlig Overtvægt med Hensyn til Behandlingen af de saa vigtige, vanskelige og omfattende Skattesager, som for mange af Thingets Medlemmer have maattet sprede Opmærksomheden, har Opfordringen været dobbelt til atter og atter at henvende sin udeelte Tanke paa dette Lovudkast. Naar jeg gjør opmærksom paa dette personlige Forhold, da skeer det, fordi jeg netop maa ønske, at min Udtalelse i denne Sag maa tjene til en Provesteen for mine politiske Anskuelse for Enhver, som interesserer sig for dem, og navnlig for mine Vælgere, at de ikke maae betragtes som Udtrykket af en siebliffelig Stemning, det være nu, at de vinde Bisald eller Mishag. Jeg maa da erkende, at, naar jeg betragter det foreliggende Lovudkast, saaledes som det er blevet vedtaget i Landstinget i dets Heelhed, saa finder jeg, at deri hersker i det Hele taget en human og liberal Aand. Jeg kan vistnok, som det siden vil vise sig, være uenig i flere Enkeltheder; men jeg er saa langt fra at nære den Anskuelse, at det vilde være Pressefrihedens Død, hvis Loven emanerede, som den nu foreligger, at jeg derimod er overbevist om, at der under en saadan Lov, selv uden de Forandringer, som jeg ønsker foretagne, vil kunne herske en udstrakt Pressefrihed, næsten

en saa stor Pressefrihed, som Noget fornuftigviis kan ønske. Der er yttret af flere af de tidligere Talere, at en Presselov i det Hele taget er overflødig, eftersom det følger af sig selv, at en Forbydelse ikke kan ophøre at være strafbar, fordi den begaaes igjennem Pressen. Men jeg kan ikke nægte, at jeg anseer det nødvendigt, at man ved specielle Lovbestemmelser sørger for, at enhver Forfatter kommer til at staa ved sit Ord. I det Hele maa det vistnok ansees for ønskeligt, fra hvilken som helst Side betragtet, at Enhver aldeles aabent vedkjender sig, hvad han har forfattet, med sit Navn. Der er imidlertid Meget, som taler for, at det bør være tilladt at lade Noget trykke anonymt; men da troer jeg ogsaa, at det er nødvendigt i et velordnet Samfund, at der sørges for, at man kan faae at vide, hvem det da egentlig er, som har udtalt sig saaledes; hvem det er, som har forbrudt sig, hvis Noget er forbrudt. Jeg troer derfor, at den Deel af Presseloven, nemlig fra § 1 til § 7, som omhandler de formelle Presseforseelser, i det Hele ikke kan undværes. Vistnok er der, som allerede af flere Talere er udhævet, et Punkt, som er efter min Formening ikke blot ubilligt, men — jeg kan ikke bruge noget mildere Udtryk — urimeligt, nemlig det, at en Bogtrykker skal staa til Ansvar, naar Forfatteren senere maatte døe eller reise bort af Landet. Men naar jeg undertager dette Punkt, hvor det virkelig skeer ud, som om det var Staten om at gjøre at faae En til at hæve sig paa, troer jeg ikke, at det er rigtigt, naar man opfatter Straffebestemmelser for de formelle Presseforseelser fra denne Side. Jeg troer, at naar man overhovedet vil sørge for, at man skal kunne faae at vide, hvem det er, der har begaaet en Forseelse igjennem Pressen, maa det skeer derved, at man paalægger Bogtrykkeren eller de Andre, som have med Skriften at gjøre,